

— Тоді в чому річ?

Я опускаю голову, кілька кучерявих пасм падають мені на очі. Проводжу рукою по сукні, розгладжуючи уявні складки. Тканина життєрадісного лавандового кольору яскраво контрастує з моєю смаглявою шкірою, роблячи мене набагато щасливішою на вигляд, ніж я почуваюся насправді.

— Я щойно отримала електронного листа з повідомленням, що мене не взяли на роботу.

— От дідько. Мені дуже шкода. Я знаю, як наполегливо ти готувалася до презентації для співбесіди.

Після всіх тих місяців, які я витратила на підготовку презентації для відділу кадрів «Кейн Компані», вони відхилили моє переведення на іншу посаду. Це ранить дужче, ніж мало б. Хоч я й не прагнула неможливого, маючи на меті лише початкову посаду HR, у мене був перспективний план. Такий, що зміг би допомогти величезній кількості людей з дислексією, які потрапили в пастку корпоративної буденності. Мій план міг би вивести компанію на новий рівень, якби тільки мені дали шанс.

Ви можете спробувати знову іншим разом.

Моя усмішка тремтить.

— Мабуть, просто не судилося.

— Якщо хочеш знати мою думку, це повна нісенітниця.

Я сміюся.

— Згодна. Принаймні Деклан про це не знав. Можеш собі уявити, якби я розповіла йому, а потім не отримала цю роботу? Він ніколи не дав би мені про це забути.

— Він справді полюбляє зловтішатися.

— Тому й такий розмах. — Я із широкою усмішкою вказую на величезну арку з повітряних куль.

Кел піднімає брову, дивлячись на мерехтливий неоновий напис *Вона сказала «так»*.

— Дуже стримано. Йому сподобається.

Я невинно кліпаю з удаваною солодкістю.

— Я просто організувала вечірку, як Деклан мене й просив. Йому слід було уточнити, який саме захід він хотів.

— Нагадуй мені, що я ніколи не маю тебе дратувати.

— У мене вже готовий цілий план на той день, коли ти це зробиш.

Кел награно здригається.

— А де майбутня дружина?

— Деклан захотів зустрітися з нею перед оголошенням.

Келові очі розширюються.

— Якого біса ти дозволила йому це зробити?

— Ем-м... тому що він ще не бачився з нею?

— Саме так! Саме тому це жахлива ідея! — Кел проводить руками по своєму густому хвилястому волоссю.

— Гадаєш, він змусить її передумати?

— Я знаю свого брата, йому не знадобиться для цього багато зусиль.

— Вона підписала контракт. Усе вже вирішено.

— Ну, якщо ти так вважаєш... — Він знизує плечима.

— Може, мені варто піти перевірити, як вони там. — Я повертаюся до ліфтів.

Кел бере мене під руку.

— Ні. У тебе сьогодні вихідний.

— Але...

— Мабуть, ти маєш рацію. Деклан не ризикуватиме втратити все через якусь дурість. Навіть він знає, коли треба зупинитися.

— Тепер я розумію, що ти брешеш.

Він хмикає.

— Ну ж бо. Ходімо всередину й почекаємо на Деклана. Лише уяви, як він намагатиметься не виказувати своє невдоволення і все одно провалиться. Дідько, я не думаю, що бачив, щоб він хоч раз глянув у чийсь бік без презирства відтоді, як... — Кел раптово замовкає.

— *Відтоді, як що?*

Кел відводить погляд.

— Та нічого. Я майже впевнений, що його член постійно натертий від щонічного самозадоволення.

Я зі сміхом штовхаю його в плече.

— Замовкни! Він мій бос.

— Правда від цього нікуди не дінеться. Я здивований, що згаданий орган ще не відпав від такого зловживання.

Я знову хихочу.

— *Каллагане*, — гримить голос Деклана.

Почувши його, кілька запізнілих гостей поспіхом забігають до бальної зали.

— У нього точно талант розганяти людей, — каже Кел.

Уся радість, яку я бачила в очах Кела, зникає тієї миті, коли Деклан підходить до нас із насупленим виглядом. Повітря стає холодним, а його крижаний по-

гляд загрожує зупинити навіть глобальне потепління. Його кремезна постать затуляє мені огляд вестибюля. Світло прожектора позаду нього лише підкреслює різкість його рис, виділяючи темряву в очах і контури щелепи.

Якщо Кел зі своїм світлим волоссям і блакитними очима схожий на золотого хлопчика, то Деклан нагадує мені найглибші океанські западини — холодні, темні й моторошно тихі. Немов хижак, що зачаївся на відстані лише подиху, ладний перетворити будь-кого на свою здобич. Кожна його риса, від темного волосся до незмінно похмурого виразу обличчя, змушує всіх відводити погляд і триматися осторонь.

Ну, всіх, окрім мене. Хтось може сказати, що він купив мою вірність зарплатнею, але це не так. Ми маємо взаємну повагу одне до одного, яка витримала перевірку часом. Хоча перші кілька місяців нам було нелегко працювати разом, моє прагнення досягти успіху на посаді його помічниці допомогло вибудувати ті стосунки, які ми маємо сьогодні.

Якимось дивом ми змогли порозумітися, незважаючи на те, що ми повні протилежності. Я темношкіра жінка. Він білий чоловік. Я усміхаюся, а він хмуриється. Він щоранку прокидається вдосвіта, щоб потренуватися, тоді як мене й силоміць не затагнеш до спортзалу, хіба що випити смузі в тамтешньому кафе. Важко уявити більш різних людей, ніж ми, проте нам вдається співпрацювати. Чи принаймні *мені* вдається.

Я стаю між двома братами.

— Деклане, що ти тут робиш? Уже час для оголошення?